

## ישעיהו פונדק ז"ל

בן פועה ומשה פונדיק ז"ל

נולד: טבת ה'תרע"ב - 1912 ינואר  
עלה לארץ: ג' חשוון ה'תרצ"ד - 23/10/1933  
נפטר: כ"ב אדר ב' ה'תש"ס - 29/03/2000

לסכם 88 שנות פעילות של ישעיהו זכרו לברכה, זוהי משימה כמעט בלתי-אפשרית. תמיד יתברר אח"כ, שמשחו חשוב נשמט-נשכח מתוך הרשימה הענקית של כל הדברים שיצר ועשה וכתב...  
ובכל זאת, בקצרה ככל האפשר (מתוך 3 תיקים עבי-כרס שמצאנו בארכיון וגם במזכירות).

ישעיהו נולד בעיירה סימיאטקי, שברוסיה הלבנה על גבול פולין. מהוריו ינק וספג את הערכים והאידיאלים שלאורם הלך כל חייו.  
הוריו היו ציונים, ואביו אף הגיע עם חלוצי העליה ה-2 לארץ, כדי לתור ולמצוא מקום ראוי לשבת בו עם בני משפחתו. אח"כ חזר למשפחתו בפולין ומסיבות שונות לא הצליח לעלות שוב...  
ישעיהו למד בתחילה ב"חדר מתוקן", ואח"כ בבית-הספר העברי "תרבות", ששפת הדיבור בו היתה עברית (כמו בבית-הוריו).  
לאחר שסיים את 7 כיתות הלימוד בבית-ספרו שבעיירה, החליט ללמוד בסמינר למורים בוורשה הבירה.

תוך כדי לימודיו, הוא פעיל בסניף של תנועת "החלוץ הצעיר", בעיירה שלו. וכשהוא מגיע לוורשה, הוא ממשיך פורת.  
ראשי התנועה, שמו-לב לצעיר הנבון, הפעיל והנמרץ, בעל כושר ארגון מעולה הדובר עברית, ומינו אותו למרכז של תנועת החלוץ בגליל (מחוז) וילנה. שם הצליח ישעיהו להכפיל את מספר הסניפים והחניכים בעיירות המחוז. וזאת למרות שאחרי מאורעות תרפ"ט (1929) ופרסום "הספר הלבן" הידוע לשמצה של השלטון הבריטי בארץ, נסגרו כמעט לגמרי שערי-העליה לארץ.  
מ-40 סניפים שהיו עם בואו - צמח מספרם והיה ל-80 סניפים, ובהם עשרות ומאות חניכים שנדבקו בהתלהבותו של ישעיהו.

חלקם הספיק לעלות לארץ, חלקם נספו בשואה, ואחד מן המעטים ששרדו ועלה ארצה, בפגישתם לאחר 40 שנה, אמר לו: **"אתה היית בשבילנו ארץ-ישראל!!!"**  
בימים הכי קשים (בתקופת השואה) זכרנו אותך ורצינו לפגוש אותך...  
צריך גם לציין, שעוד לפני שמלאו לו 18 שנה, קיבל את ה"אישור-עליה" (סרטיפיקאט). מכיון שהיה צעיר מדי, וגם הבין שאין באפשרות הוריו לעזור לו, והוא חייב לממן בעצמו את עלות כרטיס-הנסיעה שלו לארץ, והוא יצא, והלך ללמד ילדים יהודים בכפרים נידחים.  
ראשי התנועה, המכירים בסגולותיו, אינם מניחים לו לעלות לארץ. הם זקוקים

לו ולכישרונותיו! כאשר הבינו לבסוף שאין זה הוגן כלפיו, שכל חניכיו עולים לארץ לפניו, והוא כה משתוקק לעלות...

הם מאשרים לו, אבל לא לפני שהוא יארגן את סניף "החלוץ" בקרפטו-רוסיה אשר בצ'כוסלובקיה.

ממש עד הרגע האחרון, לפני שתפוג אשרת-המעבר שלו, הוא עסוק בארגון והקמת הסניף הציכ...ואז הוא עולה לרכבת המובילה אותו לנמל טריאסט, ומשם באניה לארץ-ישראל.

ישעיהו מצטרף לקבוצה גבעת-חיים. עובד עם הטוריה בפרדסים, סולל כבישים - למושב אליכין, וע"י קולנוע "חוף" בחדרה למשל.

אחרי שנתיים, מגיע בני מרש"ק מראשי "הקיבוץ המאוחד" לאסיפה בקיבוצו, כדי לבקש שישחררו את ישעיהו, ויאפשרו לו לרכז ולהדריך בסניפי תנועת "הנוער-העובד".

כך מגיע ישעיהו לקבוצה גשר (הלוא הוא "גשר הישן" שלנו), כדי לבקר את חניכיו מכפר-יונה, שיצאו להכשרה והגשמה... שם, לקול המיית הירדן הזורם, וריח ההרדופים הפורחים על גדותיו, מתאהב ישעיהו בנערה היפה צילה (לבית ברו). צילה וישעיהו נישאים ובונים בית חם ל-4 ילדיהם: מנחם ז"ל, דפנה, שלמה ודוד יב"א.

בישעיהו, היה שילוב נדיר של איש רוח ומעשה, של איש ספר ותרבות - ופועל חרוץ שאינו בוחל בשום עבודה.

קצר המצע, כדי לפרט הכל...ישעיהו אהב מאוד את עבודת-הכפיים במדגה, בבגנות ובמספוא (גד"ש-היום), ולבסוף ב"לוג".

עם זאת לא הזניח לרגע את הלימוד והקריאה, ואת העשייה למען החברה בה הוא חי.

ישעיהו הדריך ולימד 5 (!!!) חברות-נוער, היה מזכיר הקיבוץ פעמיים, היה מרכז פעיל בוועדות החברה והפרט, עורך העלון שנים רבות.

בעל כושר-ביטוי מעולה שכתב נאומים ודברי ברכה עבור מנהיגים אחרים בתנועה שקראו את דבריו בהתכנסויות מיוחדות.

באשדות-יעקב נמצאות "מגילות" מיוחדות שכתב ישעיהו וטמן באדמתנו בעת טקס "ירית אבן-הפינה" לבנינים מרכזיים וחשובים, כגון: חדר האכילה החדש, שנבנה במלחמת-ההתשה, "בית-אחדות" שנבנה למען ותיקי הקבוץ, בשנת ה-60 להיוסדו ועוד...

היו לישיעיהו תכונות מאוד מיוחדות ונדירות. כמו למשל: האופטימיות הבלתי-נלאית. חוש ראייה מיוחד המסוגל להבחין בטוב, היפה, המשמח והמרומם-נפש, בכל דבר, אדם או מאורע.

צריך לקרוא זאת כדי לספוג משהו מרוחו. היכולת להקרין קרן-אור ולומר מילה טובה לאנשים ומקומות בחצר הקיבוץ, כמו שבטא בכתבותיו, פעם במדורו "נעים לומר זאת", ובשנים האחרונות את התרשמויותיו מנסיעותיו המרובות בטרמפים כדי לבקר את אחיו החולה בעין-חרוד.

לפעמים כאשר מתבוננים בחייו של אדם, אומרים: "פסגת חייו היתה..." או "הוא הגיע לשיא בעשותו..."

כאשר מתבוננים ב"מגילת חיי" של ישעיהו, נדמה שרואים רק פסגות, רק שיאים, ואת ישעיהו מדלג מפסגה אחת של חיי לפסגה אחרת, כאשר בכל פעם הוא "שובר את השיא" הקודם שלו-עצמו. ישעיהו נהג לספור את תקופות חיי בשביעיות : 7 שנים במספוא, 7 שנים במדגה, 7 שנים עורך העלון וכן הלאה... "בחוג לתני"ך" לימד 7 X 2 שנים, כמה מן החברות מעולם לא השלימו עם רצונו להפסיק. במכללה למד חצי-יום בכל שבוע במשך 7 X 4 שנים לפחות. ב"לוג" הוא עבד במסירות, והיה מגיע בטרם בוקר, לקרטוניה ולאריזה, כדי להספיק אח"כ לקרוא, ללמוד, ולטפל ולתמוך במסירות אין-קץ ברעייתו האהובה צילה תבל"א. הוא היה גם אבא וסבא למופת לבניו ובתו, לנכדים והנכדות והנינים, שכל-כך היא גאה בהם, ושמה איתם. אח מסור ונאמן המקפיד לבקר את אחיו החולה, ומזמין את קרובי משפחתו שהגיעו מרוסיה והתגלו לאחר 70 שנות ניתוק..

ע"י השולחן, בארוחות-הבוקר בחדר-האוכל שנקרא "הפרלמנט של ישעיהו" היו לעתים מתעוררים ויכוחים, ויש שכעסו על ישעיהו או יותר נכון על אחת מתכונותיו, והיא: הפשרות. ראוי ונחוץ לציין ולהבליט דוקא תכונה זו, שהיא בעיני נעלה ביותר. כמו שנכתב במשנה: "היה מתלמידיו של אהרן הכהן, אוהב שלום, רודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה". נאמר על אהרן הכהן שלמען עשיית שלום בכלל, ושלום-בית בין איש לאישתו בפרט, היה הולך לדבר על ליבה של האישה ומספר לה, עד כמה בעלה מתגעגע אליה, מצטער ומתחרט על מעשהו שהכעיסה... אח"כ מדבר על ליבו של האיש ומספר לו על געגועי אישתו, ולמען השלום היה מפשר ומגשר ומעגל פינות חדות... וישעיהו - תלמיד מובהק של אהרן הכהן, בדרכו השקטה, "בנחת" כדבריו, מצא תמיד את "שביל הזהב", בין הקצוות והקיצוניות של שני הצדדים, מפשר ומגשר ומדבר אל ליבם של האנשים. היום, מלמדים ומכשירים אנשים למקצוע הזה - ואילו אצל ישעיהו זה פשוט זרם באופן טבעי ישר מהלב.

מי שקרא בעיון את כתבותיו של ישעיהו בעלוני האחרונים, יכול היה להבין שהוא סוגר מעגלים - בכתבה "נפשי" (עלון 1096 7/1/2000), והוא מסכם את חיי בכתבה "על סף המאה הבאה - ציוני-דרך" (עלון 1097 21/1/2000).

עד יומו האחרון, היה ערני, מעורב, זוכר, מתמצא, ומתעניין בכל דבר. ענק!!! ממש ענק. איש יחיד ומיוחד ונדיר!!! בחרת את יום מותך, בסוף החורף - תחילת האביב, כשהכל מתעורר ומלבלב, ואתה יכול להשקיף עלינו ממרום מושבך, ולומר בעברית הצחה, כמו שהילדים היו אומרים: ישעיהו מדבר ב"עברית של שבת", ובמלים המתרוונות וגלגלות שלך: "אשרי שזכית. לעלות לארץ ולהעלות רבים. לבנות מולדת וקיבוץ, ולהקים משפחה לתפארת"

לכם, בני משפחתו של ישעיהו: צילה - הרעייה האהובה, הבת דפנה, הבנים שלמה ודוד, כל בני ובנות הזוג וכל השבט היפה והמפואר, ובהם גם צאצאיו של הבן האהוב מנחם ז"ל שנהרג בתאונת-אימונים בחיל-האוויר, צערכם גדול בודאי.

אך יכולים אתם גם לומר: " אשרינו שזכינו להיות במחיצתך. תודה לך ישעיהו היקר על כל מה שנתת לנו".

בהמון אהבה והערכה, ובכאב שהלכת מאיתנו, נזכור אותך ישעיהו יקירנו.

בית אשדות יעקב.